

Kazimierz Grażawski

Osiek Rypiński, st. 1, gm. Ioco, woj.
toruńskie, AZP 37-51/1

Informator Archeologiczny : badania 29, 99

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wszystkie fragm. bez wyjątku są pozostałością naczyń ceramicznych. Wśród pozyskanych fragm. można wyróżnić 2 niewielkie wylewy, 1 fragm. partii przydennej, 1 bardzo mały fragm. szyjki (bez krawędzi wylewu) oraz 3 fragm. czerepów (2 fragm. z jamy i 1 z powierzchni). Wszystkie wypalono w atmosferze utleniającej. Mają one barwę czerepu od ceglastej do brunatnej. Masa ceramiczna została schudzona dużą domieszką tłuczni z piaskiem oraz piasku o grubej granulacji. We wszystkich fragm. zaobserwowano niewielką domieszkę drobno rozkruszonej miki. Ponieważ mamy tu do czynienia z ceramiką ręcznie lepioną i częściowo obtaczaną, można zaryzykować stwierdzenie, iż obiekt pochodzi z IX lub X w.

· Dokumentacja znajduje się w Państwowej Służbie Ochrony Zabytków w Olsztynie oraz w Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie (wraz z materiałami).

Okulice, st. 18, gm. Rzezawa, woj. tarnowskie — patrz: młodszy okres przedrzymski — okres wpływów rzymskich

**Osiek Rypiński, st. 1
gm. loco, woj. toruńskie
AZP 37-51/1**

Muzeum w Brodnicy

Badania prowadził mgr Kazimierz Grażawski. Finansowane przez Komitet Badań Naukowych. Pierwszy sezon badań. Gród wczesnośredniowieczny z 2. poł. XII-1. poł. XIII w.

Przeprowadzone w 1995 r. prace stanowiły kolejny etap badań w ramach grantu pt. „Przemiany kulturowe pogranicza polsko-pruskiego we wczesnym średniowieczu. Dorzeczcie środkowej Drwęcy”.

Gród osiecki znajduje się ok. 800 m na zachód od centrum wsi i 250 m na południe od szosy Osiek-Radziki. Jego wyniosłe do kilkunastu metrów wały układają się na kształt elipsy 100 x 80 m i wkomponowane są w naturalnie obronny układ jarów-fos; dnem jednego z nich płynie bezimienny ciek wodny.

Założono 2 wykopy badawcze: 1/95 i 2/95, usytuowane w linii północ/zachód i południe/wschód, o wymiarach 4 x 7 m każdy, oddzielone metrowym świądkiem. W wykopach zarejestrowano czytelny układ stratygraficzny, na który składały się nawarstwienia sięgające ok. 3 m. Zarówno układ warstw o charakterze demolacyjno-rumowiskowym, jak i zawarty w nich materiał zabytkowy wskazują na jedną fazę osadniczą stanowiska, mieszczącą się w przedziale od 2. poł. XII po 1. poł. XIII w. Datowanie to przyjęto opierając się na analizie dość licznego zespołu ceramiki naczyniowej (ponad 3 tys. fragm.), reprezentowanego wyłącznie przez naczynia całkowicie obtaczane, silnie profilowane, najczęściej średniościenne, ornamentowane zazwyczaj dookołnymi żłobkami lub narzędziem grzebykowym oraz rytą linią falistą lub niekiedy listwą plastyczną. Pojawiły się także okazy z cylindryczną szyjką oraz grubościennie prażnice. Wśród zabytków wydzielonych na uwagę zasługują 3 grzebienie kościane, których stylistyka wykonania wskazuje na XII-wieczną metrykę.

Analiza pokonsumpcyjnych zwierzęcych szczątków kostnych wykonana przez D. Makowieckiego wykazała zdecydowaną przewagę ssaków domowych (85,8%) nad dzikimi (13,6%).

Otorowo, st. 66, gm. Szamotuły, woj. poznańskie — patrz: neolit
